

Verschèrzt Gléck.

Perso'nen:

Fra Martin, eng Wäschfra.

Anni, hir Duechter. Ne'esch.

Eng Fee.

En Déngschtmédchen.

I. Akt.

1. Scène.

(En einfacht Zëmmer: en Desch, e puer hólze Stil, eng Ne'-maschin; d'Anni setzt do ze ne'en, seng Mamm schießt Gromperen.)

Mamm: Et ass dach bosseg datt d'Gromperen det Joer eso'guer gefélt sin, dat hun ech nach net erliéft. Wa mir kèng friém kritt hätten, a wat hätte mir gemâcht!

Anni: Jo, ech wëss och net wat da gi wär, wo' ê Joer aus Joer an weider neischt z'iesse kritt ewe' Gromperen. Wat ass dat e Liéwen elei.

Mamm: Alt erem de' al Leier! Wanns du dach émol me' zefridde wärs. Kuck emol, we'vill Leitt hun net wat mir hun!

Anni: A we'vill hu me'! Du kucks emmer erof, ma ech kucken erop, op de', de' iwer ons sin, an da gesin ech wat mir alles félt.

Mamm: Wat hues du dann? Dat bréngt der weider neischt an ewe' Onzefriddenhét, a Reichtom mecht net emmer glécklech!

Anni: Armut och net. A wann ech èngem èppes kennt luelen, ech déng et.

Mamm: Och nach dat, mei Gott, wat en onglécklecht Kand, du wêss dach, datt e'erlech am längsten dauert.

Anni: Jo, am längsten fir reich ze gin! (*No ènger klènger Paus.*) Hätt de' virwetzeg Eva ons démols d'Paradis net verspillt, da wär alles bèsser op der Welt. Ech wär net eso' domm gewiéscht. — (*Réngt d'Hänn.*) Oh, wesst ech nemmen e Mettel... (*Et stockt a kuckt erschreckt op d'Dir, do stët eng wonnersche' Fee; längt wéisst Klêd, golden (oder selwer) Ceintür, d'Hoer de Réck eran an eng golde Kro'n um Kapp, oder e Rêj em d'Stir. Sî huet e Schleier em sech gewéckelt a get vu baussen aus bèngalesch belicht.*)

2. Scène.

(*D'Bühn get verdonkelt.*)

Fee: Erschrèckt net, dir gutt Leitt, ech hun alles he'eren wat dir gesot hutt. Net jidderên kann Armut an Elènd mat Gedold droen. Wo' ech kann hellefen, do din ech et giren. Dir kommt vun hautt un an e sche'nt Schlass wunnen, wo' der alles hutt, ewe' de' reich Leitt. Der braucht neischt ze mâchen an der kennt iessen an drénken wat dir wellt.

Anni: Oh, soll dat me'glech sin, ech kann et bal net gléwen!

Fee: Nu wârt, et ass eng klèng Bedéngong derbei; ewèll emesoss ass neischt op der Welt. — Um Schlass stët an ènger Zemmer ê Schâf, an dém ass eng klèng Kescht, de' duerf ni ên opmâchen, dir och net, so'bal ewe' dir se opmâcht, muss dir erem an èrt âlt Liéwen zeréckke'eren.

Anni: Ach, eso' eng Klèngegkêt, wat leit ons un déer Kescht! Da kenne mir honnert Joer am Schlass wunnen!

Fee: Ech hun iech ère Wonsch erfellt. dir hutt et nun an der Hand reich a glécklech ze gin.

(*Vorhang fällt.*)

II. Akt.

3. Scène.

(E reich miwle'ert Zemmer (no Beliben), d'Anni setzt sche' gebotzt beim Desch an 't schiëlt eng Orange, seng Mamm setzt an der Fotèll. Et klappt.)

Anni: Herein! *(En Déngschtmédche kent an d'Dir.)*

Anni: Ah, dir set et, Elise, wat well dir?

Elise: Ech komme froen, ob de' Damme neischt brauchen, ech géng giren e besschen bis hêm, wèll et haut Sonndeg ass.

Anni: Jo, dir kennt goen, mè mâcht datt dir em fenef Auerem sit. *(Elise of.)*

4. Scène.

Anni: *(schmunzelt.)* «De' Dammen», hues du dat he'eren? Wat sés de duerdo'? Gèlt, dat ass anescht we' vun Haus zo' Haus mat der Wäschkescht ze lafen, we's du et hues misse mâchen, an ech mech vun all Efalt kujone'ere gelôss hun, a mer d'Aen ausgekuckt mat dém Gebitz Nuecht an Dag. Hèrgott, we' sin ech eso' fro'! Wat kucken s'all, de' Neidvullen, wann ech eso' gebotzt iwer d'Strôss gin, sî fure bal aus der Haut. Nên, wien hätt dat kennen denken, ech mènge sëlwer et wär en Drâm.

Mamm: Ech och, ech komme net a mei Fridd!

Anni: Oh, ech komme schon dran, dat elei gêt mir besser we' dat ârmt, hongerecht Liéwen dohém. — Wells du e Stéck Orange? *(Sî iéssen e Stéck.)*

Anni: So fenns du dat net droleg mat déer Kescht? Et leît mir jo neischt drun, mè ech wesst nemme giren fir wat ass dat verbueden ass fir de' op ze mâchen. Wat soll wuel eso' hëlleges dora sin?

Mamm: Schwètz le'wer net dervun. Et ass jo am Enn êndun wat dran ass, mâch nemmen datt mir dat sche'nt Liéwen elei behalen.

Anni: Jo, du hues Rècht! — Mè wèss du wat ech mènge? Ech mènge et wär Gold dran oder vleicht Diamanten!

Oh, Diamanten, we' schwärmen ech fir de'! Ech war émol kucken we' e gro'sse Bal war, oh, wat war dat sche'n, ê Gegletzer an ê Gefénkel, et wor ên ewe' verblent nach eng Stonn hannenno. — Wann ech wesst datt déer dra wären, — dat wär och am Enn kèng Senn wann ech e besschen ge'f lüssen!

Mamm: Et wär bèsser du ge'fs un èppes anescht dènken.

Anni: (*Dènkt e besse no.*) Ach wat, elo gin ech s'emol huelen. Et wèss jo kèn et.

(*Et gèt aus a kent erem mat ènger sche'ner Keschtgen. Et bekuckt se vun alle Seiten.*)

Anni: Sî ass net schwe'er, et kenne gutt Diamanten dra sin. (*'T mecht d'Kescht op.*)

Anni: (*erschreckt*) Et ass neischt dran ewe' en Ziédel. (*Falt en ausernèn a liést hard:*)

Wèll nun dei Virwetz huet seng Ro',

Mâch du den Deckel erem zo'

A pâckt — 'so' schârf we' der kennt mâchen,

Du an deng Mamm èr siwe Sâchen.

Op dén, dé sech net kann enthalen,

Do musse schwe'er Strofe falen.

(*D'Anni l'sst sech op e Stull falen, am sèlwechten Abléck erschéngt d'Fee. Sî kuckt be's.*)

5. Scène.

Fee: Also ass d'Hèrlechkêt schon um Enn. Do geseis du Anni, datt ên sech kémol duerf verhèschen. Wanns du gemèngt hues du hâtts et net gemâch ewe' d'Eva, dann hues du jo elo d'Pro'f. Mè ewe' sî huet missen eraus aus dem Paradis, eso' musst dir och elei eraus. Do ass kê Rot a kèng Gnod. Git erem wo' der hirkomm set. (*Strèckt d'Hand aus.*)

Verschèrzt ass èrt Gléck

't kent ni me' zeréck!

(*D'Anni lét de Kapp op den Desch, seng Mamm kreischt, an èngems fällt de Vorhang.*)